

PalackHI

Časopis studentů Katedry historie Univerzity Palackého
v Olomouci
Ročník I., číslo 1.

Časopis studentů KHI se bude zabývat především popularizací historie. Dále se pak soustředí na zprávy z nejrůznějších akcí a stáží studentů typu ERASMUS, CEEPUS a jiné, jako jsou konference sdružení ISHA a CISH. Tyto informace by pak měly studentům sloužit k lepší orientaci při výjezdech do zahraničí, stejně jako v motivaci pro tento samotný akt. Dalším bodem programu časopisu bude zveřejňování programu KHI a dalších blízkých kateder typu KFF, KKF, archivářství, archeologie, kulturní antropologie a dalších kateder, kde budou probíhat jakéko-

li zajímavé přednášky či konference.

Jedním z důvodů založení časopisu je užší kontakt se studenty z jiných kateder a spolupráce s nimi na poli věcí studijních i zájmových. V časopise budou obsaženy i rozhovory s osobnostmi University Palackého, zahraničními studenty v Olomouci a pozvánky na večerní program různých mimoškolních spolků a podniků, které stojí za navštívení. Vybrané články budou psány i v ostatních jazycích (Aj., Fr., It., Něm.), kvůli lepší orientaci zahraničních studentů v české historii i v Olomouci.

Za redakci časopisu PalackHI a ISHA Olomouc o. s.
J. Gregor, T. Lyčková, P. Paštrnák, K. Olszarová, A. Vrtálková, H. Marešová a kol.
P. S. Sorry za chyby :)

Vážený pane rektore, děkujeme, že jste si udělal čas.

Jak byste charakterizoval Vaše studijní léta v Olomouci?

Rozdělil bych moje studium na dvě poloviny. Ta první a kratší byla, řekněme, bohatýrská. Socializace byla mottem dne. Prostě typická euforie z toho, že rodiče zůstali daleko a „velkoměsto“ nabízelo příliš mnoho lákadel. Ve druhé etapě, někdy v polovině druhého ročníku jsem konečně pochopil, že skutečné vědomosti a úspěch v profesním životě nezajistí počet vypitých piv, ale systematické samostudium a práce na sobě samém. V jednom okamžiku jsem dokonce studoval 4 obory najednou, což znamenalo, že jsem musel

rezignovat na mnoho zajímavých akcí, které se na univerzitě děly. Ale zjistil jsem jednu podstatnou věc o sobě, a to že mám vnitřní disciplínu. Do jisté míry mi to kompenzuje mnohé mé osobní nectnosti :).

Kterí pedagogové Vás nejvíce ovlivnili?

Každý z pedagogů něčím jiným. Prof. Hrabová a prof. Trapl svou obrovskou erudicí, prof. Burešová až mateřským přístupem ke studentům, prof. Pechal (katedra slavistiky) svou neokázalostí a nasazením v seminářích. Osud však tomu chtěl, že mým „guru“ se stal na Středoevropské univerzitě v Budapešti prof. István G. Tóth, který mne doslova adoptoval. Bohužel jeho zásluhy už mu nemůžu vrátit, protože tragicky zahynul.

Který studijní pobyt byl pro Vás nejvíce inspirativní a proč?

Všechny pobyty na všech univerzitách a vědeckých ústavech mi daly mnoho do dalšího profesního života. Ať už jde o Budapešť, Oxford nebo německé univerzity. Vždycky jsem si palčivě uvědomil, jak je zahraniční stáž podmínkou sine qua non pro překonání jisté provinčnosti myšlení a pro vědecký růst v jakémkoliv oboru.

Víme, že jste rektorem UPOL krátkou dobu, ale podařilo se Vám za tuto dobu dosáhnout některého z cílů, které jste deklaroval ve svém volebním programu během rektorských voleb?

Snad se mi podařilo dosáhnout toho, že můj proklamovaný program internacionalizace si velká část univerzity vzala za svůj. Na tom můžeme stavět.

Jaký chcete mít nadále vztah ke Katedře historie?

Velmi úzký, neboť zůstávám jejím hrdým členem a doufám, že mne po skončení mojí rektorské mise kolegové mezi sebe opět přijmou. V zimním semestru se chystám zase pravidelně učit.

Jak bude vypadat Vaše odborná činnost během Vašeho působení jako rektora? Nebojíte se, že na ni nebudete mít dostatek času?

Právě včera (6. dubna) jsem odeslal mému nakladateli rukopis monografie o českém exilu v Západní Austrálii. Samozřejmě, že na badatelskou práci asi budu mít méně času, ale na druhou stranu mne tato nová zkušenost naučí s časem lépe hospodařit. Máme s prof. Traplem a prof. Burešovou velký projekt na výzkum exilu v Austrálii, kterému se samozřejmě budeme dále naplno věnovat.

Na co jste nejvíce hrdý z doby svého působení Vedoucího Katedry historie?

Dobrá otázka. Samozřejmě na sku-

tečnost, že katedra historie je pracovištěm s největším vědeckým výkonem na filozofické fakultě. Teď mne ale napadá, že možná mým největším úspěchem bylo dosažení poměrně přátelského ovzduší na katedře, což je vždy podmínkou k tomu, aby člověk svou práci dělal rád. Je ale možné, že kolegové vidí mé působení kritičtěji :).

A poslední otázka, jaké dojmy a postřehy jste si dovezl z Vaší cesty do Číny?

Odkázal bych vás na můj blog na Žurnálu online. Tedy jenom krátce. Čína je zemí obrovských kontrastů. Na jedné straně rychlý a masivní rozvoj, na straně druhé extrémní znečištění a sociální rozdíly. Uvědomil jsem si, jak přátelská je Evropa a evropská společnost a v jakém příjemném prostředí žijeme.

Mnohokrát děkujeme a za studenty KHI a časopis PalacKHI přejeme hodně štěstí ve Vašem pracovním i osobním životě.

„V poušti mi nepomohli řády ani vyznamenání. Byl jsem odkázán pouze sám na sebe a na víru v Boha“

Zveřejněno k památce 70 let od úmrtí Aloise Musila (30. 7. 1868 Rychtářov u Vyškova – 12. 4. 1944 Otryby u Českého Šternberka)

Český národ, bohužel, ne ojediněle, často zapomíná na odborníky světového věhlasu, jakým prof. Dr. Alois Musil, bezpochyby byl. Orientalista, katolický kněz, člen Nejvyšší muslimské rady v Jeruzalémě, osobní zpovědník císařovny Zity, generálmajor, beduínský šejk, botanik, po němž jsou pojmenovány mnohé pouštní rostliny, cestovatel po Středním a Blízkém východě a objevitel proslulé islámské památky, zámečku *Kuseir Amra*, tím

vším a mnohým dalším prof. Musil byl. Již jako dítě tíhnul k náboženství, nebylo tedy od věci, když se po studiu na gymnásiu, stal v letech 1887-91 posluchačem bohoslovecké fakulty v Olomouci, kde je roku 1891 vysvěcen na kněze a 1895 získává doktorát teologie. Učí zde dohromady jedenáct let a nakonec je jmenován řádným profesorem biblických studií Starého zákona. Toto a důvody polické, jsou pak příčinou toho, že se o něm za minulého režimu příliš nehovoří.

K zájmu o arabský svět ho přivádí snaha o prohloubení teologických studií. V letech 1895-98 studuje na doporučení olomouckého arcibiskupa Theodora Kohna v Jeruzalémě a Bejrútu, kde mimo jiné prozkoumává i oblast kolem *Petry* a objevuje umajjovský palác *Kusajr Amra*, jenž opakovaně navštěvuje roku 1900 a 1901. Roku 1902 je jmenován mimořádným a 1904 řádným profesorem na bohoslovecké fakultě v Olomouci. K jeho nejvýznamnějším předválečným vědeckým dílům patří monumentální čtyřsvazkový popis Jordánska nazvaný *Arabia Petraea* a dvoudílná práce *Kusejr Amra*, v níž je publikován objev umajjovského paláce vybudovaného chalífou *Walídem II.* Jeho vědecká činnost na poli arabistiky dosahuje celosvětového věhlasu i uznání a roku 1909 je jmenován řádným profesorem na teologické fakultě Vídeňské univerzity. Jeho pole působnosti je značně široké. Během poznávání arabského světa a orientu jen málo klade důraz na lingvistická studia jako spíš na vlastní zkušenost a poznání.

V letech 1908-09, 1910 a 1912 podniká dlouhodobé expedice do Palestiny, Sýrie, severní Arábie a Mezopotámie. Podporou na těchto cestách mu je náklonost rakouských úřadů i vysoce postavených osob, zvláště pak prince *Sixta Bourbon-Parmy*. Během svých

cest provádí geografická pozorování, topografický výzkum, studuje předislámské a islámské archeologické památky, etnografii a folkloristiku a rovněž soudobé politické změny v oblasti. Žije u beduínského kmene *al-Rwala* a stává se jeho členem pod jménem šejch *Músa arRueili*. Studuje i místní jazyky, a díky svému výjimečnému nadání, ovládá kromě klasických i moderních světových jazyků pětadvacet arabských nářečí. arabským světem. Z pověření osmanské vlády koná v letech 1914-15 politickou misi do severní Arábie, za účelem zprostředkování uzavření míru mezi náčelníky *Núrím ibn Šaclán*, *Ibn Rašidem* a *Ibn Sacúdem*. Roku 1916 se zasazuje o vznik Balkánské a orientální sekce c. k. Rakouské orientální a zámořské společnosti. Největšímu vlivu se těší s nástupem císaře Karla I. na trůn a to díky pozici z odpovědníka císařovny Zity, jak je již zmíněno výše. Stává se důležitou osobností habsburského dvora a dokonce je i zapojen do Karlovy iniciativy

uzavřít separátní mír. Participuje na amnestii významných českých politiků Kramáře, Rašina, Klofáče a českých účastníků vzpoury v Boce Kotorské. V císařské službě podniká roku 1917 poslední politickou misi do arabských provincií osmanské říše, která měla pomoci hospodářskému pronikání rakouské monarchie na Blízký východ a připravit půdu pro rakouské ambice nahradit Francii v roli ochránce katolické církve v osmanské říši.

Po ukončení první světové války, se již ale hlásí k Československu a stěhuje se z Vídně do Prahy. Na žádost T. G. Masaryka, pak vstupuje do státních služeb i do služeb University Karlovy, kde je jmenován roku 1920 řádným profesorem pomocných věd východních a novější arabštiny a jako ředitel semináře zde působí až do roku 1938. Vypracoval plán na zřízení Orientálního ústavu, jenž měl podporovat rozvoj hospodářských a kulturních vztahů mezi Československem a Orientem. Pro tento plán získal podporu prezidenta Masaryka a ministra zahraničního obchodu Rudolfa Hotowetze. V roce 1927 je jmenován jedním z prvních 34 členů ústavu. Z Masarykovy iniciativy je Musil seznámen s americkým cestovatelem a politikem Charlesem Cranem, jehož nadchne pro financování publikace Musilových rukopisů. V letech 1923-24 a 1925-28 navštěvuje New York, kde za pomoci American Geographical Society publikuje výsledky svých cest v šesti rozsáhlých dílech série *Oriental Explorations and Studies*. Obsahují mnoho pasáží o historické geografii, dějinách i současné politické situaci těchto oblastí.

Vzhledem k tomu, že se osobně znal s řadou významných osobností severní Arábie, je část jeho práce využitelná jako historický pramen. Roku 1928 je Musilovi udělena zlatá medaile Charlese P. Dalyho. Velmi záslužná je jeho snaha o širokou popularizaci Blízkého východu pro dospělé i pro mládež. V letech 1929-32 vydává česky zjednodušené ver-

ze svých cestopisů v osmi svazcích. Z podnětu prezidenta Masaryka poté publikuje v řadě Dnešní Orient jedenáct monografií o současném politickém a hospodářském vývoji na Blízkém a Středním východě věnovaných Arabskému poloostrovu, Etiopii, Iráku, Egyptu, Indii, Íránu a Afgánistánu, Palestině, Sýrii, Libyi, Turecku a Súdánu. Dvanáctý svazek, věnovaný francouzské severní Africe, zůstal v rukopise. Pro mládež Musil vydal 21 dobrodružných knížek odehrávajících se v arabském světě s vysvětlením arabských a islámských tradic.

Umírá 12. 4. 1944. V newyorské Hall of Fame je uveden vedle velikánů Marca Pola, Livingstona či Amundsena.

Jiří Gregor

Předběžná zpráva o výsledcích povrchového průzkumu v okolí Uničova

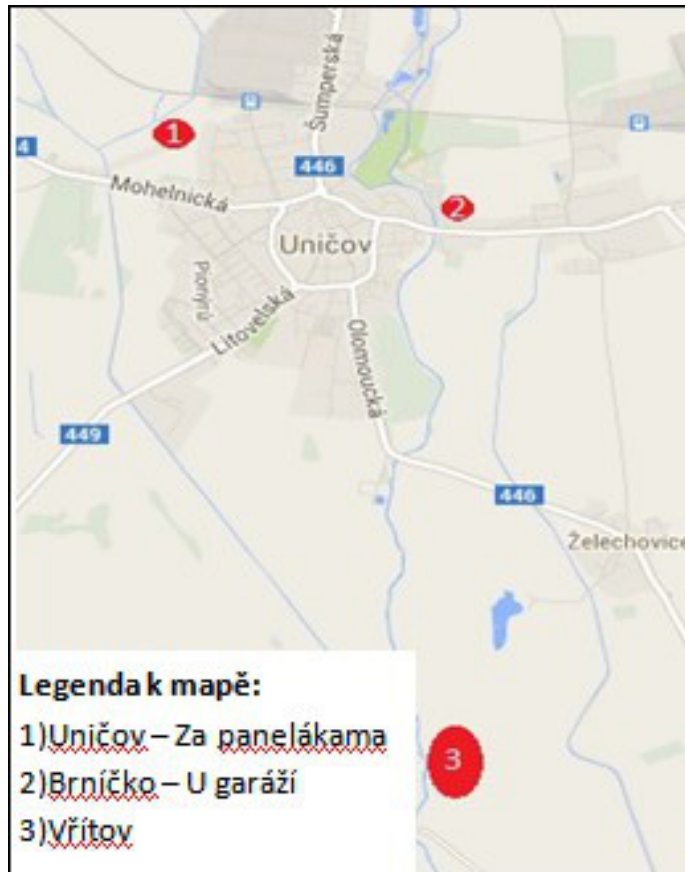
Povrchový průzkum řadíme k semidestruktivním archeologickým metodám. Na (ideálně) čerstvě zoraném poli jsou hledány artefakty, které slouží k identifikaci možných situací, které se nachází dále hlouběji pod zemí. K tomu, aby bylo možno dosáhnout nějakých výsledků je rovněž třeba, aby bylo sklizeno. Kvůli této okolnosti je čas, kdy je možno povrchovou prospekci provádět, značně omezený a nevhodnější podmínky nastávají na podzim a na jaře.

Tuto metodu jsem použil k identifikaci zaniklých sídel v okolí Uničova. Předmětem mého zájmu bylo hlavně období středověku, nicméně se podařilo společně s ostatními studenty archeologie odhalit také lokalitu z období neolitu.

Před každou cestou do terénu bylo neméně důležitou částí přípravy studium map a to jak současných, tak i starých. Kromě práce s kartografickým materiálem je vhodné použít také GPS zařízení, díky němuž je snadné označit trasy, které již byly prohledávány.

Použití mapy druhého vojenského mapování se nejvíce osvědčilo při identifikaci zaniklé středověké osady Vřítov. Písemné prameny uvádějí, že stávala mezi Dětfichovem a Želechovicemi a zanikla na konci 15. století v důsledku stavby rybníka. Na mapě druhého vojenského mapování je celý řítovský rybník dobře vidět. Keramický materiál nalezený při prospekci plochy bývalé vodní stavby rovněž odpovídá období existence vesnice. Není pochyb, že byla skutečně a to poměrně přesně

La correspondance de Loup de Ferrières avec Éginhard

La correspondance de Loup de Ferrières nous offre un regard sur les intérêts d'un savant de l'époque de Louis le Pieux et Charles le Chauve.

Loup de Ferrières est né au diocèse de Sens vers l'année 805 dans une famille noble, son père venait de la Bavière et l'origine de sa mère était les Francs. Pendant ses années formatrices il a découvert sa passion pour les auteurs antiques. Il a commencé son éducation à Ferrières-en-Gâtinais sous l'influence d'Aldric, puis il a été envoyé à Fulda chez Raban Maur où il a commencé l'amitié avec un autre grand savant du IXe siècle, Éginhard. Il est devenu l'abbé de l'abbaye Saint-Pierre et Saint-Paul de Ferrières-en-Gâtinais et il est mort en 862. Son ami Éginhard est né vers 770 et jouait un rôle autour de Charlemagne dont il a écrit la première bibliographie, *Vita et gesta Caroli Magni*. Louis le Pieux lui avait donné des domaines de sa région d'origine et il y a fondé en 828 l'abbaye de Seligenstadt où il est mort en 840.

Le texte fait partie de la correspondance privée entre Loup de Ferrières et Éginhard. Il s'agit d'un échange de cinq lettres écrites entre 829 et 840 dont quatre ont été écrites par Loup et une a été écrite par Éginhard. La lettre présentée est la première de cette correspondance et a été supposée se faire des relations amicales de ceux deux savants.

En 829 et 830 en tête de l'Empire carolingien est Louis le Pieux qui aurait les problèmes avec ces trois fils. Le domaine de la culture est dominé par les hommes de l'église qui ont fait l'élite intellectuelle de

dû à la technique de sélection, d'identification. Si l'on se basait uniquement sur les informations de la carte, il n'y aurait pas eu de délimitation précise de l'espace.

Une autre localité, qui a été découverte, mais dont il n'y a pas de preuve écrite, est Uničov – Za panelákama. La céramique trouvée dans cette région, peut être datée du 14e siècle. L'absence de tout autre indice permet de la situer dans le premier tiers du 14e siècle, car le matériel des périodes ultérieures n'a pas encore été étudié. La dernière localité positive est Uničov – U garáží, où l'on trouve des fragments de céramique datés du 12e siècle. Pour l'instant, il s'agit d'une question, de savoir s'il s'agit d'une nouvelle localité, ou si l'on peut la relier aux sites découverts pendant les recherches au pont sur la route de Uničov à Brničko.

Jakub Novák

l'Empire. Depuis le règne des Carolingiens les monarques ont été entourés des hommes des lettres à leur cour. L'influence culturelle de l'Église a été "sacrée" par Charlemagne dans l'Admonitio generalis en 789.

Dans la lettre Loup a exprimé la volonté de faire des connaissances avec Éginhard et qu'il a voulu écrire à lui, mais il a hésité parce qu'il n'a pas voulu l'offenser. Il a déclaré sa passion pour les lettres et les Écritures. Il lui a confessé de ne pas trop apprécier les auteurs contemporaines, mais qu'il a trouvé un vrai plaisir de lire les oeuvres d'Éginhard. Et qu'il a désiré de le rencontrer et qu'ils étions les voisins grâce à Raban Maur où il étudiait les Écritures. Loup a voulu aussi emprunter les livres d'Éginhard.

Dans le texte, Loup de Ferrières a mentionné qu'il a été un envoyé par le susdit évêque auprès de vénérable Raban, lignes 52, 53. Et maintenant il est un envoyé de Raban auprès de lui, Éginhard, ligne 53.

Pour apprendre les connaissances et avoir un accès on peut dire moins limité, il faudrait de voyager de l'un maître à l'autre et d'un scriptorium à l'autre. Au IXe siècle, chaque centre ecclésiastique a mis en place une école. Les niveaux intellectuels n'étaient pas équilibrés. La qualité de l'école a correspondu à son maître et pour acquérir la meilleure éducation possible, il faudrait de trouver son maître et puis un autre. De plus, les textes étudiés étaient ceux qui étaient à la disposition dans un endroit exact.

La communauté scientifique s'est mis aussi au contact par ses envoyés qui ont pris non seulement les connaissances, mais aussi les amitiés d'un niveau intellectuel.

Dans le monde scientifique on n'a pas connu les frontières. Loup de Ferrière a ex-

primé cela dans sa lettre sur les lignes 50, 51. Pour qu'il ait pu réaliser son désir et rencontrer Éginhard, il est venu dans la région transrhénane qui est à côté de sa résidence.

Les séjours des études ont signifié que les personnes ont découvert non seulement les nouveaux maîtres et les connaissances, mais ils ont pu contacter les personnages renommés de cette région et mieux connaître leurs ouvrages. Dans le cas de Loup il a pris l'amitié avec Raban et Éginhard.

Dans l'Empire carolingien pour un homme scientifique les frontières et la distance n'ont pas de grande importance. Celle qui était importante, c'était la qualité des maître et des matériaux étudiés.

La correspondance entre les grands savants était présente. Dans la première partie du texte, Loup de Ferrières a exprimé l'enthousiasme de la possibilité d'être un ami d'Éginhard et avoir l'indulgence de son esprit, ligne 7.

Pour faire partie d'un monde scientifique au IXe siècle, les hommes ont maintenu la correspondance entre eux. Avec un exemple de la correspondance de Loup de Ferrières avec 127/132 lettres conservées. La correspondance d'Éginhard compte 71 lettres conservées.

La correspondance de ces savants nous permet de reconstruire la culture carolingienne et les points d'intérêts des hommes de l'Église. On sait qui s'est spécialisé au quoi. Raban Maur est connu pour sa connaissance des écrits des Pères de l'Église. Si la distance était trop grande pour la rencontre personnelle, la correspondance a parvenu que les savants restaient au contact non seulement pendant les conciles, mais ils peuvent résoudre ses problèmes intellectuels « sans arrêt ».

Barbora Satrapová

Balet na dvoře krále Slunce

Balet, jakožto umělecká disciplína, se v podobě, jakou známe dnes, začal utvářet ve Francii v druhé polovině 17. století. Své kořeny má balet na italských renesančních šlechtických dvorech patnáctého a šestnáctého století. Do Francie se balet dostal díky Kateřině Medicejské, kde byl jeho vývoji věnován mnohem větší prostor hlavně díky postavě Ludvíka XIV. Tento monarcha je mimo jiné znám jako mecenáš věd a umění a právě balet hraje v jeho životě velmi důležitou roli. V baletních představeních sám vystupoval a díky své roli boha Apollóna získal svůj přídomek „Slunce“. Stejně jako jeho otec Ludvík XIII. společně s kardinálem de Richelieu založili *Fran-*

couzskou akademii, rozhodl se Ludvík XIV., že jeho prvním krokem samotné vlády po smrti kardinála Mazarina bude založení *Královské akademie tance (Académie Royal de Danse)*. Učinil tak v březnu roku 1661 a tato akademie sdružovala tanečníky, kteří se později stali členy baletního souboru národní opery v Paříži. Taneční akademie ve své původní podobě poté zanikla v roce 1780.

Svou lásku k baletu Ludvík XIV. zřejmě choval již od útlého mládí. Ve svých pozdějších dopisech králova druhá švagrová Alžběta-Šarlota Falcká, známá jako Liselotte, vzpomíná, že ani král, ani jeho bratr, Filip Orleánský a vlastně nikdo z královské rodiny nebyli vášnivými čtenáři, zřejmě proto, že v mládí rozvíjeli jiné záliby. A tou, která bezesporu patřila ke králově nejoblíbenější, byl samozřejmě zmiňovaný balet.

Tanec. Pro mladé muže 17. století umění stejně důležitý jako šerm. Toto tvrzení umocňuje jen fakt, že i jezuité pokládali za důležité, vychovávat mladou generaci v této disciplíně. Pro Ludvíka XIV. se zřejmě tím vyvoleným druhem tance stal takzvaný dvorský balet. Tento styl vyžadoval býti předváděn s mnohem větší mírou obřadnosti a důstojnosti, než kterákoli jiná forma tance. Ludvík XIV., kterému mimo jiné nechyběl ani vrozený talent, byl už i ve svém mládí zosobněním této vznešenosti a královského vystupování. Již v jeho osmi letech o něm bylo prohlašováno, že tančí vskutku dokonale.

Období, které je ve Francii nazýváno Starým režimem, bylo poznamenáno mimo jiné i tím, že se na dvoře monarchů ve velkém měřítku rozmáhaly obřadné a zdlouhavé ceremonie, jež se striktně dodržovaly. Při těchto

příležitostech hrála důležitou roli přesně daná hierarchie a symbolika. Ostatně baroko a období následující se v užívání alegorií a metafor velice vyžívalo. Nejinak tomu bylo i v umění, divadle, literatuře a tanci. Symboly, metafory, či jen gesta, nic nebylo ponecháno náhodě. Autoři té doby byli v tomto mistry. Co se týče baletu, jeden příklad, hovoří za všechny. Jedná se o baletní představení, ve kterém zazněla i následující slova, jejichž význam nemohl být nikomu z diváků nejasný.

*Sur la cime des monts commençant
d'éclairer
Je commence déjà de me faire admirer,
Et ne suis guere avant dans ma vaste
carriere,
Je vien rendre aux objets la forme,
& la couleur,
Et qui ne voudroit pas avoüer ma lumiere
Sentira ma chaleur.**

Tyto verše zazněly právě z úst samotného Ludvíka XIV. poprvé 23. února roku 1653, když jako čtrnáctiletý vystoupil v roli Vycházejícího Slunce v Baletu noci. Hra byla uvedena u dvora za účasti královny i kardinála Mazarina, jenž se z exilu opět navrátil do Francie. Jednalo se o součást oslav, jež započaly již roku předchozího, kdy mladý následník trůnu 21. října triumfálně vstoupil

do Paříže, po porážce šlechtického povstání, známého jako Fronde. Od této chvíle, na prknech divadelní scény, začal vznikat obraz nového vladaře, jenž se stal symbolem doby, kterou Voltaire ve svém díle nazývá stoletím Ludvíka XIV. Spojení umění a politiky se zde takto ukázalo v plném měřítku.

První uvedení této hry se odehrálo v sále Petit-Bourbon. Autorem libreta byl Isaac de Bensérade, ve hře byly užity kulisy od Giacomma Torelliho, jejichž vzhled se nám dochoval na rytinách Charlese-Nicolase Cochina. Autorů hudby bylo hned několik, mezi nimi tedy Jean de Cambefort, Jean-Baptiste Boësset, Michel Lambert a Louis de Mollier.

Balet Noci se skládá ze 45 výstupů, jež jsou seskupeny do čtyř celků. První z celků má představovat podvečer, který trvá od šesté hodiny večerní do deváté hodiny noční. Druhá část představuje noční zábavu a rozptýlení, které trvá od deváté hodiny večerní až do půlnoci. Následuje úsek, který se odehrává od půlnoci do třetí hodiny ranní. Poslední a závěrečné dějství je poté tvořeno představením časového úseku od třetí hodiny ranní až do východu Slunce.

Kristýna Olszarová

* Za vrcholky hor začíná svítat a oni už mě zbožňují. Jsem teprve na počátku své slavné cesty, při níž přináším věcem barvu i tvar, a ti jenž nepřijmou mé světlo, pocítí můj žár.

Zpráva z ISHA New Year's Seminar Helsinky

Novoročního semináře v Helsinkách jsem se zúčastnila spolu s Terezou Lyčkovou jako zástupci Katedry historie a také naší nově vzniklé pobočky ISHA International v Olomouci – ISHA Olomouc o. s. Na tento seminář nám laskavě poskytla finanční prostředky

Katedra historie UP.

Po lehkém zmatení v Helsinkách jsme dorazily do New Student House (NSH), který měl být po dobu našeho semináře naším útočištěm. Po ubytování v hotelu jsme vyrazily na první organizovanou událost tohoto se-

mináře – úvodní seznámení a typickou finskou saunu. Následující den jsme se ráno vypravili do NSH na úvodní zahájení a přednášku. Úvodní přednášku měl doc. Marjomaa z University of Helsinki na téma „Crime of the War“ a tím otevřel celé téma našeho semináře. Hovořil mimo jiné o definici práva, války, právu ve válce a o roli zločinu bez práva. Seminář nabízel celkem pět workshopů na témata Violence in Medieval Times, Gendered violence and crime, Political violence, Cultural Images of Violence and Crime, History of Environmental Crime. Programem workshopu Violence in Medieval Times, kterého jsme se obě účastnily, bylo úvodní slovo vedoucího workshopu a následně příspěvky od jednotlivých účastníků workshopu. Dozvěděli jsme se něco o Tomáši Becketovi, Konrádu Marburském, zločinech za křížových výprav atp. Tereza Lyčková vystoupila se svým příspěvkem na téma Violence against the Jewes in the Middle Ages by an example of Bohemia. Já jsem vystoupila s příspěvkem na téma Way to the Gallows – torture and executions in Middle Ages. Po večeři již byl připraven drobný program. Jelikož byla silvestrovská noc, odešli jsme společně do blízkého klubu oslavit konec starého a začátek nového roku.

Další den jsme se společně s průvodcem z řad helsinských studentů vydali na procházku po městě. Ukázal nám nejzajímavější pamětihodnosti Helsinek, podívali jsme se do slavné Helsinské bílé katedrály, k přístavu či k místnímu archivu. Odpoledne následovala druhá část workshopů. Večer nás čekala National Drinks Party, kde každá přítomná sekce ISHA představila, co zajímavého plodí jejich země a co nám tedy přivezli k ochutnání. Poslední den dopoledne, ve čtvrtek, bylo na programu závěrečné slovo a shrnutí. Nejdříve mluvili zástupci ISHA Helsinky a následně dostal slovo každý workshop, aby přednesl, o čem minulé dva dny hovořili a k čemu ve svých diskuzích došli. Po obědě se část účastníků sešla na workshop How to ISHA, který nám měl přiblížit co to ISHA je, jak funguje

a jak bychom se mohli zapojit do mezinárodního dění. Přednášel nám prezident ISHA International Mišo Petrović. Po krátké přestávce následovala General Assembly, které jsme se spolu s Terezou jako zástupci ISHA Olomouc účastnily. Zde se probíralo, co bylo, je a co se bude dít v rámci ISHA, dozvěděly jsme se o tom, jak probíhala organizace novoročního semináře, stejně jako bližší informace o Annual Conference, která se koná v těchto dnech. Účast na GA nám jistě přinesla také lepší vhled do fungování dalších sekcí, stejně jako nápady na různé události a akce, které bychom mohly zavést u nás. Rozhodně bylo zajímavé sledovat, jak fungují nové sekce například v Grazu, nebo sekce, které jsou součástí většího studentského spolku, jako například Historia v Leuvenu, či již časem prověřené sekce například v Zagrebu.

Posledním večerním programem byla Academic Dinner, známá ve Finsku také jako SitSit. Jde o tradiční studentskou finskou událost, kdy se všichni sejdou ve společenském oblečení, na přípitek se podává sekt a každý si sedne na přidělené místo. Zde to bylo zařízeno tak, aby každý měl vedle sebe či před sebou jiného finského studenta, který mu mohl radit v případě zmatení. Principem bylo, že během tříhodové večeře mohl každý povstat a požádat o píseň, kterou předtím vybral, obvykle s přípitkem. Poté jsme všichni píseň zazpívali a připili si. Od ISHA Helsinky jsme dostali jejich zpěvníčky, takže jsme si s nimi mohli zazpívat i několik finských či švédských písní.

Na základě navázaných kontaktů víme, že sekce v Budapešti, Gratzu, Marburgu, Jeně nebo například v Kentu jsou velice ochotné k další spolupráci. Tohoto faktu bychom chtěli využít v naší další činnosti především tak, že bychom je chtěli, pokud tomu bude situace nakloněna, pozvat na Katedru historie a dát tak našim studentům možnost poznat zahraniční studenty historie a zažít kousek z ISHA v Olomouci.

Anna Vrtálková

Setkání zástupců studentských historických sdružení

Praha 4. 4. 2014 – 6. 4. 2014

První setkání zástupců studentských historických sdružení se uskutečnilo v Praze na půdě Filozofické fakulty Univerzity Karlovy ve dnech 4. – 6. dubna 2014. Toto setkání inicioval Spolek studentů historie FF UK – FFabula, který zajistil celou organizaci a také účast 11 spolků z 9 univerzitních měst. Na víkendovou akci zavítali také zástupci z řad studentů Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici, kteří se podělili o zkušenosti studentského spolku na Slovensku.

Setkání zahájila svým úvodním slovem děkanka doc. Mirjam Friedová a za historické ústavy přivítal hosty prorektor UK pro vnější vztahy prof. Martin Kovář. Úvodní přednášku v pátečních odpoledních hodinách pronesl prof. František Šmahel s tématem Studie historie včera, dnes a zítra. Ve své přednášce vzpomínal na studentská léta a zhodnotil roli a práci historika za minulého režimu a dnes. Večerní program patřil příjemné atmosféře malostranské hospodě, kde se delegáti mohli již blíže seznamovat a sdělovat si své první dojmy ze setkání.

Hlavní částí sobotního programu bylo představení jednotlivých studentských sdružení. Delegáti byli informováni o vzniku, fungování, zaměření, struktuře a ka-

lendáři akcí ostatních spolků. Během následné diskuze se projednávalo převážně financování těchto skupin a podpora již existujících nebo vznikajících spolků ze stran kateder popřípadě fakult. Ač spolky čítají různý počet členů a každý má jiné zaměření, studenti se shodli, že problémy, se kterými se potýkají, se na univerzitách neliší.

Sobotní odpoledne patřilo diskuzi, ve které se jednalo o další možné spolupráci a výsledkem bylo vytvoření společné komunikační platformy studentů historie. Byla také dohodnuta další spolupráce mezi jednotlivými spolky a přislíbeno opakování podobných setkání na půdě různých univerzit napříč republikou. V pravidelném kontaktu budou delegáti z každého spolku, jenž připraví další možná setkání, a budou také projednávat vznik celorepublikového studentského časopisu. Večer byl zakončen v prostorách fakulty společnou akcí, kde se podrobněji domlouvala další spolupráce.

Během nedělního dopoledne byly shrnuty výsledky víkendového setkání, pro lepší komunikaci si studenti vyměnili kontakty a krátce po poledni bylo setkání oficiálně ukončeno.

Hana Marešová

Program zajímavých událostí na duben 2014

V rámci projektu INKULTUS proběhnou na katedře ukrajinistiky přednášky **prof. Paula Roberta Magosci** z univerzity v Torontu, který je odborníkem na Rusínský jazyk, kulturu a etnografii.

Přednášky se uskuteční od **28. 4. 2014** do **30. 4. 2014**, každý den jedna, vesměs na **téma z historie a kultury Ukrajiny, ukrajinské diaspory** a také bude pan profesor prezentovat své knihy.

Societas Cognitorum, přednášky profesorů UP:

29. 4. 2014 Pavel Štěpánek: *“Silva Taroucové, Josef Mánes a česká kultur”*

Program katedry historie viz: www.historie.upol.cz